

AZ ÉG GYÖNGYEI

Nyugodalmos este
Leborult a tájra,
Édesen hangzik a
Bojtár furulyája.
Tüzelőnek fénye
Úgy ég, mint a csillag,
Az elfáradt vándor
Arrafelé ballag,
Furulyára hallgat.

Hazatért a bárány
A kerek erdőről,
Gágogó liba is
Pázsitos mezőről,
Galamb mellé simul
A galamb a dúcban –
Csak a kis Évikét
Nem tudják, hogy hol van?
Nem jön meg sehonnan.

Keresik, kérdezik
Felvégen, alvégen,
Gyerekek azt mondják:
Cicáztak a réten.
Velük játszott ő is,
Bizonyosan tudják.
Szegény édesanya
Arra veszi útját,
Árkon át, bokron át.

Hull a csillag, hull, hull,
Egyre hull ragyogva,
Évi a bereknél
Futkos már dalolva.
Csillagok hullását
Gyönyörködve nézi,
Keresgél a fűben –
S édesanyja kérdi:
„Mit csinálsz itt, Évi?”

„Nézd csak, mennyi gyöngy hull,
Anyácskám, az égből!
Lásd, ezt egy jó angyal
Szórja a kezéből.
Aranyos kedvében
Jó lányoknak szórja,
Gyere, szedjünk gyöngyöt
S fűzzük föl majd sorba,
Szép selyemzsinórra.”

„Nem gyöngy az, de csillag,
Gyere haza, lányom!
Majd veszek én neked
Gyöngyöt a vásáron!”
Évi megy, de gyakran
Az ég felé fordul –
S ágyában álmodik
Hulló csillagokrúl,
Ragyogó gyöngysorrúl.